

Michaela Langová
bakalářská práce
IV. ročník, ateliér malířství 3, FAVU Brno
doc. MgA. Petr Kvíčala

ak. mal. Václav Krůček
Václavské nám. 30
110 00 Praha 1

Oponentura bakalářské práce Michaely Langové.

Na počátku roku jsem byl požádán o vypracování oponentury na bakalářskou práci Michaely Langové, studentky čtvrtého ročníku ateliéru malby Petra Kvíčaly.

Její předložený koncept se mi tenkrát, i přes určitá zaváhání spojená s měřítkem provedení, zdál pozoruhodný. O několik týdnů později jsem se zúčastnil pololetního hodnocení výsledků tvorby v malířských ateliérech FAVU. Až na základě této zkušenosti jsem se přesvědčil o tom, že mám v podstatě štěstí, neboť práce Michaely Langové mi byly jednak blízké, zároveň se odlišovaly od všeho ostatního, co jsem měl možnost si během onoho hodnocení prohlédnout. Pro mladého autora/autorku musí být poměrně obtížné nalézt a hlavně udržet si vlastní osobitou polohu, která se odlišuje od ducha a naturelu okolních prací, většinou setrvávajících úspěšně v piktoriální, metaforické rovině.

Langová se ve své práci pohybuje na hraně osobního kreativního přístupu k problematice reliéfu a zároveň neosobní rukodělnosti, jejíž princip připomíná futuristický interiérový design, případně architektonický návrh.

Pokud bychom se jen letmo poohlédli zpátky do historie moderního umění, pak se nám v podobné oblasti nabízejí odkazy především k druhé polovině 60. let minulého století, kdy nejen autoři amerického Pop Artu (jako je Claes Oldenburg) ale i minimalisté, začínají používat „měkké struktury“ (Soft Art). Evropská Arte Povera ještě dále rozšiřuje rejstřík použitého materiálu o prvky ready-made. V americkém prostředí jsou to v oblasti minimalismu a reduktivního umění především práce z flexibilních gumových pásů Richarda Serry, nebo tvarované filcové textilie Roberta Morrisa. Tyto práce paradoxně odporují přísnému soudu Michaela Frieda, jež si ve své slavné eseji nazvané „Art and Objecthood“ z roku 1967 vybírá jako terč právě rigidní „objektovost“ – kritizuje trojrozměrnou antropomorfii a objem minimalistických „kulis“. Přísnost, racionální redukce a karteziánský přístup k monumentu minimalistické formy byl však úspěšně rozptýlen až ženskou intuicí. Právě ženský přístup k tvorbě, hravá poetika spojená s emocionálním postojem a citlivostí k netradičním materiálům odebírá minimalismu jeho hrany a posouvá tvorbu obecně k novátorským postupům a velmi zajímavým solitérním polohám. Eva Hesse, Jackie Winsor, jihoameričanka Lygia Clark, Gego nebo japonka Yayoi Kusama jsou toho příkladem.

Michaela Langová je možná na začátku své tvůrčí cesty, nicméně její práce se pohybují v příbuzné oblasti. Zpočátku začala používat černou plastovou fólii, které vtiskla prořezáváním a ohýbáním dynamiku umocněnou stříbrnými šroubky. Toto poněkud tradiční černo-bílé schéma však výrazně obohatila o nový materiál. Silnější plast v barevném odstínu, připomínající pokožku, je prořezáván, oblé otvory jsou dále ohýbány a vytvářejí tak specifické chlopně.

Shluky jasně červených plastových šroubků mají konstrukční charakter, zároveň tyto červené body akcentují celou plochu závěsného objektu a dodávají mu jeho zvláštnost a originalitu.

Struktury připomínají - nejen svým barevným řešením ale hlavně celkovým pojetím průřezů, průhledů do tajemných otvorů a jejich zákoutí - zvětšeniny organických tkání. Pokud se zbavíme této asociace, pak zde zůstává určitá míra zvláštnosti, *idiosynkrazie*, která je definována jako jedinečnost, citlivost, jedinečná odlišnost.

Michaela Langová našla svůj osobitý přístup k tvorbě. Svým projektem se jí možná podaří získat i příznivou reakci z velkého tábora vyznavačů sociálních aspektů v umění.

A pokud ne – zůstane před námi jen zajímavý a přesvědčivý závěsný objekt.

Hodnocení: výborný/á **A**

Oponent:
Václav Krůček

Václav Krůček
1.6.2010

Vedoucí ateliéru:
doc. MgA. Petr Kvíčala